

възможност за популяризиране на проблемите, които „Дунавски лебед“ отразява, и сред европейските народи, сред обществените им и политически среди. Изразява и надежда някои от тези проблеми да намерят място на страниците на тези издания. Идеи, за които и самият Райнов ратува - за все по-широко разпространение на вестника на Раковски, за европейско популяризиране чрез публикуване на материалите в него и на френски език, за да се информира максимално Европа за проблемите на българите в пределите на Османската империя.

Благоприятна основа за обществената активност на Теофан Райнов са безспорно и широките търговски контакти на фирмата Гешоглу - Райнов. Понякога търговските и обществените дела вървят успоредно. В писмото си до Раковски от 16/28 януари 1861 г., наред с информацията за набиране на абонати, Райнов изразява загриженост за верността на публикуваните обменни курсове в „Дунавски лебед“. Той се ангажира занапред да изпращат лист от Виенската борса за курсовете на валутите, по който те да се публикуват, за да дава вестникът най-точна информация на читателите си - „... за да бъдат уведомятия Ви точни ...“, пише Райнов³⁸.

Учил в Цариград, а по-късно поддържал търговска дейност с цариградски фирми, Теофан Райнов разширява своите контакти там и в общественополитически план, като заявява позиция и по проблемите на българското движение за независима църква, чиито център е Цариград. Много навременно той е информиран например за залавянето и откарването на Константин Миладинов в османската столица, за което пише от своя страна на Раковски в писмото си от 25 септември / 7 октомври 1861 г.³⁹ Райнов е категоричен противник на униатството. Той яростно критикува в своето писмо от 7 / 19 ноември 1860 г. до Раковски водача на униатското течение Драган Цанков и дори призовава редактора на „Дунавски лебед“ „... не го оставяйте свободен, но пишете по възможности против статиите му, защото нашите българи имат доволно несъгласие и не е нужда да ги раздребват и папски интриги“⁴⁰.

Името на Теофан Райнов се свързва и с издаването и разпространяването и на някои по-късни български периодични издания. През периода 1863 - 1865 г. той подкрепя умереното течение на църковното ни движение като става настоятел от Виена на цариградския „Съветник“, редактиран от Тодор Бурмов и Никола Михайловски, в който сътрудничат д-р Иван Богоров, Васил Друмев, Петко Славейков, Гаврил Кръстевич⁴¹. Иван Богоров пък предвижда набирането на абонати за неговия „Журнал за наука, занаят и търговия“ във Виена да става именно при Теофан Райнов и Иван Хр. Гешов, за това излиза обявление в „Дунавски лебед“ (бр. 34 от 19 май